

Naša župnija

Župnija sv. Marjete, Golo in Župnija sv. Martina, Ig

LETO XXX • MAJ 2020

ŠTEVILKA 4

LEKCIJA KRIZE

»Krizo!« je beseda, ki jo neradi slišimo, saj predstavlja stanje in trenutek, ko se nam naša rutina in vsakdanjost postavi na glavo. Je trenutek preizkušenj, ki lahko povzročajo takšne ali pa drugačne oblike tesnobe in stisk. Je pa tudi trenutek, ko ugotovimo kaj nam je pomembnejše v življenju in kakšne prioritete oziroma vrednote imamo.

Ko sedaj pišem tale uvodnik v začetku majnika, že lahko čutimo popuščanje t.i. »protikoronskih ukrepov«, ki so skoraj dva meseca narekovali naše vsakdanje življenje. Vsi ti ukrepi so skušali omejiti širjenje

virusa Covid-19, ki je nedaleč od nas v Lombardiji vzel nemalo življenj in bo usodno zaznamoval naš trenutni zgodovinski trenutek, kot trenutek

strahu, negotovosti in tesnobe, ki se bo verjetno nadaljevala še v prihodnjih letih, saj bo tej zdravstveni krizi sledila še socialna in finančna kriza.

Kriza je pokazala na naše šibkosti in na naše sposobnosti. Na to dogajanje moramo gledati z obeh vidikov. Sedaj si pogledajmo, kakšno lekcijo nam prinaša ta kriza. To lekcijo lahko strnemo v treh besedah, ki jih lahko imenujemo tudi kreposti: potrpežljivost, skromnost, hvaležnost.

Potrpežljivost.

Ta krepost je bila v teh časih karantene verjetno najbolj pogosto omenjena in seveda obenem tudi najbolj potrebna. Prvih nekaj tednov se je še nekako dalo zdržati, zadnje dva tedna pa so stvari postale vidno težke. Ljudje so prav nestrpno pričakovali vsaj delno in postopno rahljanje ukrepov. Potrpežljivost je bila potrebna tudi v sami karanteni, saj večina od nas ne živi samotno, ampak v neki skupnosti. In ko je nekdo veliko skupaj, tedaj bolj kot običajno, opazimo slabosti in napake drugega, pa naj bodo to možje in žene do drug drugega, starši do otrok, otroci do staršev, itd.

Skromnost.

Ena izmed lekcij krize je tudi skromnost, ki smo se je naučili v našem čakanju pred trgovinami, poštami in bencinskimi servisi. Lahko smo ugotovili, da je marsikatera materialna dobrina lahko pogrešljiva, da za golo življenje ne potrebujemo veliko predvsem dragega balasta v raznih artiklih. Zdravstvena kriza je razgalila tudi vse stranpoti naše ekonomije, ki temelji na neskončni potrošnji. Pomembno je samo, da trošimo, premalo pa se sprašujemo o tem, kaj, koliko in kako ustvarimo, ustvarimo z realno in dodano vrednostjo. Verjetno smo spoznali, da je tudi naša domača, doma pridelana hrana, celo

boljša in bolj primerna kot pa uvožena poceni hrana iz Italije, Španije, ali pa iz Madžarske.

Hvaležnost.

Zadnja beseda je hvaležnost, ki pomeni predvsem zavedanje, da vse kar imamo, ni samoumevno. V tej krizi vidimo, da materialne dobrine niso samoumevne. Vidimo, da niso naši medsebojni odnosi samoumevni, saj smo verjetno bolj kot običajno, s pomočjo sodobne tehnologije iskali stike z drugimi ljudmi. Verjetno smo se bolj kot običajno zahvaljevali za dar življenja in zdravja, ki ravno tako kot lahko vidimo, nista nekaj samoumevnega. Enako velja za sveto mašo in zakramente, do katerih nismo mogli tako lahko dostopati in smo ravno tako ugotovili, da niso samoumevni in jih bomo zato verjetno bolj cenili. Ali pa hvaležnost za dar vere, ki nam pomaga prebroditi težke trenutke preizkušenj in nam osmišlja naše bivanje.

Naj zaključim ta uvodnik z mislijo, da verjetno nikoli več ne bo kot prej. Na nobenem področju. Tudi verjetno na področju naše osebne vere ne bo več kot je bilo. Upam, da bo ta čas rodil bogate sadove. Naj nam v tej želji stoji ob strani priprošnja Device Marije, kraljice majnika in svetega Roka zavetnika zoper kužne bolezni, h kateremu se več priporočajmo.

Sveti Rok- prosí za nas!

Tadej Ložar, kaplan

OSEBA TA MESEC: MARIJA ZDRAVJE

Marija Zdravje, rojena Brancelj iz Iške vasi je zelo družabna gospa. Z njo sem se pogovarjala v času korona virusa. Priznati moram, da je bila klepeta z mano zelo vesela, ker sama za sebe pravi, da pogreša družbo, da je rada med ljudmi. Že od rane mladosti je navajena imeti okoli sebe veliko ljudi. V družini je bilo sedem otrok, en fant in šest deklet. Rodili so se na Štajerskem, v Apaški dolini. Njeni starši pa so živeli na Gornjem Igu. Po vojni, leta 1946, je družina z Gornjega Iga zaradi požiga vasi odšla na Štajersko. Tam so zaživeli na novo v obdobju kolonizacije, ki se je dogajala po drugi svetovni vojni.

Doma so redno prepevali. Družina je veljala za veselo, družabno. Pri njih so se zbirali sosede. Ata je igral na harmoniko, mama je učila svoje in vaške otroke folklore. Ata je bil aktiven član na vseh področjih v kraju. Nič čudnega, da je Marija še danes družabna gospa, ki rada sodeluje in pomaga v vasi na vseh področjih. Sama za sebe pravi: »Sem človek za med ljudi, rada sem v družbi.«

S 14-imi leti in pol je odšla z domače kmetije v Mursko Soboto, kjer se je izučila za šiviljo. Potem je delala v Muri in kasneje v Modni konfekciji Krim v Ljubljani, kjer so med drugim šivali tudi uniforme. Ob delu se je prekvalificirala v računalniškega operaterja. Nato je dobila službo v Slovenijalesu

in nekaj let pred upokojitvijo na OŠ Ig.

V Murski Soboti življenje za kmečko dekle ni bilo lahko. Že po zunanjem videzu, predvsem po obleki, se je razlikovala od meščanov. V svet je šla še kot nevedno mlado dekle, ki je izkušnje z njim pridobilo na lastni koži. Spominja se svojih težkih in pa tudi lepih trenutkov iz tega časa.

Ker je imela tu na Ižanskem sorodnike, se je veliko vračala sem. Tako je spoznala svojega moža, Mahlinovega Jožeta, s katerim sta se pred petimi desetletji poročila. Imata sina in hčer. Danes ima Marija vnuka in dve vnukinji.

Mož Jože je že osem let pokojni. Pravi, da ga še vedno zelo pogreša. Nekaj let pred njegovo smrtjo sta s svojo družbo veliko časa preživela na pohodništvu in v planinah. Ob nedeljah, ko so šli v hribe, se je njihova pot vselej končala na Brezjah pri Mariji, če so le šli v tisti konec. Brezjanski Mariji so se zahvalili za srečno prehojeno pot in jo poprosili za božje varstvo v novem tednu.

Takoj po poroki, že v prvem letu, so jo v Iški vasi povabili k sodelovanju. Od takrat pomaga in dela povsod. »Bila sem članica šestih društev,« pravi. TD, ki je bilo ustanovljeno leta 1983, je v začetku sodelovalo s konjerejci. Poskrbeli so za proslave v vasi. Veliko skrb so namenili urejanju okolja. Začeli so z obsežnimi čistilnimi akcijami. Očistili so divja odlagališča po dolini Iške do Grabljic. Pripravili kurišča za piknik prostore. Šolarji PŠ Iška vas pa so jih poslikali.

V letih 1995/96 se je začela obnova cerkve sv. Križa v vasi. Takratni župnik gospod Peter Štumpf je bil takoj za to. Gradbeni odbor, katerega del je bila tudi Marija, je začel z delom. Ker so bili v odboru možakarji in le ona ženska, so ji nalagali bolj »ženska dela«. »Marija, rabimo toliko ljudi za to delo, poskrbi za hrano, potrebujemo žeblje....«, so se glasila njihova povelja. Pripoveduje mi v smehu in se spominja dogodkov in prigod iz tistega časa. »Seveda brez sodelovanja, dela in pomoči celotne vasi ne bi šlo. En sam človek ne more

narediti nič,« mi razlaga. »Vsak v vasi je pomagal po svojih močeh. Zbirali smo denar, opravljali prostovoljno delo, iskali najbolj ugodne rešitve...«

»V tistem času smo začeli s proslavami za materinski dan. Pred tem smo imeli proslavo samo za 8. marec. Povezalo se je TD in pa Cerkev,« se spominja.

Aktivna je bila v KUD-u Iška vas, Društvu podeželskih deklet in žena na Igu, kot svetnica v Občinskem svetu, danes je porotnica na Sodišču, sodeluje v župnijskem Karitasu in pri upokojencih v evropskem projektu Starejši za starejše. Na ta projekt je zelo ponosna, saj je sama oralna ledino na tem področju v občini. Gre predvsem za družabne obiske starejših onemo-

glih, da jim krajšajo čas in se z njimi pogovarjajo, za pomoč pri prevozih, opozarjajo na socialne stiske posameznikov... Obiščejo le tiste, ki si takih obiskov želijo.

In seveda petje, ki je njena velika ljubezen. Poje že 40 let. Najprej je pela v Mešanem pevskem zboru Iška vas, potem v Ženskem zboru – današnje Perunike, nato pri Upokojenskem pevskem zboru in zdaj v Cerkvem pevskem zboru.

Veliko skrbi in energije vlaga v ohranitev današnje podobe cerkve sv. Mihaela in lapidarija rimskih nagrobnih spomenikov. Leta 54/55 so jih z Ižanskega področja začasno prestavili v cerkvico sv. Mihaela v Iški vasi, kjer so tudi ostali. Cerkvico in lapidarij si prihaja ogledovat evropska umetnostna stroka, znanstveniki, strokovnjaki, župani... Same freske v cerkvi in zbirka nagrobnih spomenikov so velika dragocenost in zaklad, ki ga imamo in se ga ne zavedamo. Za marsikoga iz vasi so to le kamni, ki bi jih morali vreči stran. Res pa je, da je potrebno poskrbeti za ustrezen prostor in primerno razstavo. Pomembno pa je, da zaklad ostane v vasi.

Številne aktivnosti, družina, služba, kmetija, skrbi, tudi »polena pod noge«... so pripeljali do bolezni. Vendar se Marija ni dala in se še vedno ne da. Po bolezni je nekaj svojih aktivnosti prepustila mlajšim. Danes bolj

skrbi za sebe in svoje zdravje. Rada se srečuje z ljudmi, obdeluje vrt, poje, v veselje so ji vnuki, srečanja s sestrami, ko grejo domov na Štajersko ali na morje. S sestrami in bratom so še vedno zelo povezani, kot so bili v mladosti in kot sta jih vzgajala starša. Za versko vzgojo je skrbela mama. Otroke je učila moliti, ko so okopavali na njivi ali sedeli zvečer na peči. Mamin oče je bil mežnar. Mama je otrokom vedno govorila, da morajo spoštovati župnika, ker zna več kot vsak v vasi in je bolj povezan z Bogom. Odrasli so v tistem času, če niso bili pridni, strašili otroke z besedami: »Župnik vse ve in vidi.« Pravi, da so otroci spoštovali duhovnika in se niso postavljali proti njemu, mu ugovarjali in nagajali, tako kot počne današnja mladina. Med ljudmi je premalo spoštovanja.

Mamine besede so bile: »Nekaj je nad nami, nikoli ne pozabi, veruj,« mi pojasnjuje. »Sama sem šla z vero v svet pri dobrih štirinajstih letih,« nadaljuje. »Ko sem se priženila v Iško vas, so bili pri moževi družini pobožni ljudje. Tudi sama sem poskrbela za versko vzgojo svojih otrok.« Posebej časti in se priporoča Kureški Mariji. Pri njej na Kureščku je redna obiskovalka. »Marija Kraljica miru je moja priprošnjica in zavetnica«, pravi.

Pogovor sva končali z njenimi besedami: »Imam vero in verujem.«

Gospa Marija, hvala za pogovor. Z

vami sem preživela tri zanimive ure. Izvedela sem veliko o življenju v vasi. Predvsem pa vam želim zdravja, da se boste lahko še dolgo vozili naokoli, kot pravite sami, ker vam je to v veselje.

Hvala za vse napore, ure, skrbi, dobra dela, prostovoljstvo..., ki ste jih vložili v življenje vasi, samo za to, ker ste tako čutili v srcu.

mjg

V jutru velike sobote, 11. aprila 2020, je svojemu nebeškemu Očetu še enkrat izrazil svojo popolno pripravljenost: "Da, Oče" in odšel v svoj nebeški dom

***upokojeni ljubljanski nadškof metropolit
msgr. Alojz Uran.***

Rojen je bil 22. januarja 1945 v Spodnjih Gameljnah v župniji Šmartno pod Šmarno goro, mašniško posvečenje je prejel 29. junija 1970 v Ljubljani, v škofa ga je posvetil sv. papež Janez Pavel II. 6. januarja 1993 v Rimu. Za ljubljanskega nadškofa metropolita ga je imenoval sv. Janez Pavel II. 25. oktobra 2004, papež Benedikt XVI. pa je sprejel njegovo odpoved službi ljubljanskega nadškofa metropolita 28. novembra 2009.

Zaradi izrednih razmer koronavirusa je bil pogreb v družinskem krogu v ljubljanski stolnici. Vedno ga boste lahko obiskali na grobu v stolnici, ko se bodo razmere uredile.

Rajnega gospoda nadškofa priporočamo v molitev.

PRIDIGA NADŠKOFA STANISLAVA ZORETA OB POGREBU NADŠKOFA ALOJZA URANA

Spoštovani sorodniki pokojnega nadškofa Alojza Urana, spoštovani bratje škofje in duhovniki. Od dragega nadškofa Alojza se poslavljamo v času, ko se zaradi okoliščin ne moremo množično zbrati v ljubljanski stolnici sv. Nikolaja, iz katere je kot pastir te škofije vodil svojo krajevno Cerkev v letih od 2004 do 2009. Slovesno mašo zadušnico bomo zanj opravili kasneje, ko bodo okoliščine dovoljevale, da bomo mogli v polnosti izraziti svojo hvaležnost Bogu in tudi nadškofu Alojzu.

Dragi nadškof je trikrat ležal na tleh pred svojim Bogom: prvič v tej cerkvi ob diakonskem in drugič duhovniškem posvečenju, ki mu ga je 29. junija 1970 podelil nadškof Jožef Pogačnik. Drugič pa v baziliki sv. Petra v Rimu, ob priliki svojega škofovskega posvečenja, ki ga je 6. januarja 1993 prejel po rokah papeža sv. Janeza Pavla II. Dvakrat se je tako globoko sklonil pred Bogom, da se je vrgel v prah cerkve in prosil vse svetnike, naj mu pomagajo živeti duhovništvo in škofovstvo v služenju. In kdor se položi v prah, ga ne more zločiti nobena stvar več, nobeno breme in noben križ. Kmalu po škofovskem posvečenju je ob predstavitvi v tej stolnici povedal, da se zaveda, »da je to le cvetna nedelja, da bodo prišli tudi

dnevi velikega tedna in šele po njih velika noč. Zavedam se, da je poslanstvo škofa predvsem služenje.«

Njegovo služenje je bilo življenje v duhu škofovskega gesla, ki si ga je izbral: »Da, Oče!« Živel je poslušnost Očetu, ki se je učil od Gospoda Jezusa Kristusa. Ne vem, kje je bil njegov Emavs, v katerem se mu je Gospod razodel kot ljubezen do Očeta in bratov. Iz tega razodetja je kakor učenca iz Emavs skozi vse svoje služenje prihajal k sestram in bratom, kakor ga je opisal škof Peter Štumpf: »Mnogo evangeljskih besed nam je oznanil, mnogo žlahtnih pesmi zapel, le redki so vedeli, da je pri tem tudi trpel. Ne zato ker ga ne bi razumeli, temveč zato ker je v sebi nosil bolečine tistih, ki jim je oznanjal, in tistih, ki jim je pel. Sočutni škof je bil v Cerkvi na Slovenskem tisto, kar je bil papež Janez Dobri v svojem času.«

Njegovo izpolnjevanje Očetove volje se je začelo 22. januarja 1945 v Spodnjih Gameljnah, kjer se je rodil kot zadnji treh otrok. Maturiral je leta 1964 na bežigrasjski gimnaziji in se vpisal na Filozofsko fakulteto. Pa ni študiral ne zgodovine ne arheologije in ne geografije. Ob srečanju s poznejšim beograjskim nadškofom Perkom na Šmarni gori je spremenil odločitev.

Pripovedoval je, da ga je gospod Perko vprašal: »Fant, pa si se ti res prav odločil?« Vprašanje mu je seglo do srca in po romanju na Brezje je pred Marijo spoznal, da ne bo mogel nikjer narediti toliko dobrega kot v duhovništvu. Izrekel je *Da, Oče* in se vpisal na teologijo ter bil na praznik apostolov Petra in Pavla leta 1970 posvečen v duhovnika. Najprej je kot stolni vikar služil v stolni župniji sv. Nikolaja v Ljubljani. Čez tri leta je odšel na študij v Rim, kjer je na Pedagoški fakulteti Papeške salezijanske univerze opravil katehetsko pedagoško specializacijo in leta 1977 študij zaključil z magisterijem. Doma ga je čakalo vzgojno delo v malem semenišču pri sv. Petru v Ljubljani, kjer je postal rektor. Leta 1980 je postal župnik župnije v Šentvidu nad Ljubljano, več let pa je kot dekan tudi vodil šentviško dekanijo.

Po odločitvi papeža Janeza Pavla II. je bil leta 1992, 16. decembra, imenovan za ljubljanskega pomožnega škofa, za praznik Gospodovega razglasenja pa posvečen v škofa v Rimu. Neka redovnica iz Hrvaške mu je pisala: »Ali veste, kakšen privilegij imate, da vas je posvetil svetnik in da ste morda poklicani, da morate več pretrpeti, ker imate posvečevalca svetnika, in tudi sam postati svet.« Kot pomožni škof je opravljal vrsto nalog znotraj nadškofije in v Slovenski škofovski konferenci. Bil je član Škofijskega in Medškofijskega

ga katehetskega sveta, voditelj Komisije za duhovne poklice, predavatelj na Teološko pastoralni šoli, voditelj Škofijskega odbora za duhovne poklice in odgovorni za duhovne poklice pri Slovenski škofovski konferenci.

Leta 1996 je pripravljala in koordiniral prvi papežev obisk v Sloveniji in bil med letoma 2000 in 2006 delegat za pastoralo Slovencev po svetu. V tem času je tudi sodeloval pri začetkih izgradnje vseslovenskega cerkvenega e-omrežja. V njegovem stanovanju so se srečali navdušenci, ki so se že na poti s tega srečanja dogovorili, da ustanovijo komunikacijsko omrežje, ki so ga na kratko poimenovali VRNET; zaživelo je leta 1994 in se pozneje prelilo v rkc.si. Papež Janez Pavel II. je nadškofa Urana oktobra 2004 imenoval za ljubljanskega nadškofa metropolita. Kot nadškof je bil tudi veliki kancler Teološke fakultete. V tem času je bil najprej leta 2004 izvoljen za podpredsednika Slovenske škofovske konference, leta 2007 pa so ga slovenski škofje izvolili za predsednika Slovenske škofovske konference. Istega leta, 1. septembra, je tudi podpisal enega najpomembnejših dokumentov v času vodenja ljubljanske nadškofije: odlok o ustanovitvi Osnovne šole Alojzija Šuštarja. Njegova zasluga je tudi, da je nadškofija sprejela odločitev o novogradnji prostorov za osnovno šolo in vrtec. Niso vsi delili njegove vizije, a

pokazalo se je, da je poleg gimnazije širitev dejavnosti na osnovno šolo in vrtec pomembna za prizadevanje Cerkve pri vzgoji in izobraževanju otrok.

Kakor je sam povedal, ga je vodenje nadškofije zelo obremenjevalo – tako zelo, da je načelo njegovo

zdravje. »Čutil sem veliko težo; kako je danes težko biti odgovoren za neko veliko skupnost, ko nazadnje, posebno kot nadškof, ostaneš čisto sam – samo z Bogom, saj se določenih stvari ne moreš z nikomer pogovoriti, ampak se moraš sam odločati. To so bili stresni momenti, ki so povzročali tudi zdravstvene težave s srcem.« Leta 2009 je papež Benedikt XVI. sprejel njegovo odpoved službi ljubljanskega nadškofa. Po tem dogodku je preživel nekaj težkih let, za katera je sam dejal: »Verjetno, da je bila potrebna tudi v mojem osebem izkustvu ta izkušnja neke negotovosti, neke bolečine, nekega notranjega stanja težkih trenutkov. In tako sem tudi jaz čutil, da je to Božja previdnost; in če to z vero vzameš, če zaupaš, Gospod že ve, kaj dela.

Gotovo ima nek načrt, ki ga jaz ne razumem, ampak zaupam, da bo on to izpeljal v dobro. Vse je Bog vključil v svoj večji načrt in danes sem hvaležen tudi za tista leta, ki so bila mogoče najtežja v mojem življenju.« Tudi takrat je bilo treba izrekati: *Da, Oče* in ostajati zvest in se spomniti ležanja na tleh ob posvečenju, da te dogodki in dogajanje ne zlomijo.

Po vrnitvi v Slovenijo se je začelo njegovo pastirsko delovanje, ki ga niso bremenile administrativne dolžnosti in odločitve. Nadvse rad je bil med ljudmi. Pa naj bo to med otroki in dijaki v Zavodu sv. Stanislava, med ljudmi na župnijah, kjer je birmoval ali vodil različne slovesnosti, med romarji, ki jim je bil pravi duhovni oče, med sodelavci, prijatelji in romarji Radia Ognjišče, ki jim je bil blizu z molitvijo, besedo in pesmijo. Kamor je prišel, je prinašal sonce, veselje, pozitiven pogled na življenje. S seboj je vedno nosil podobice s simbolnimi fotografijami, izreki in molitvami. Ko je koga srečal in z njim spregovoril besedo, je na koncu iz žepa potegnil kup podobice in sogovornika povabil, da je žrebal. »Prav vsaka zadane! In misel je najbolj prava zate za ta trenutek!« je običajno komentiral, ko je izbiral podobice.

Duhovniki v zavodu so na poseben način doživljali njegovo pesem. Ta se je velikokrat slišala iz njegovega stanovanja. Tudi večernice je najraje imel

kar pete, tako da se je na hodnik slišalo, kako v stanovanju prepeva psalme in tudi odpeve. Njegova molitev je postajala pesem in njegova pesem je bila molitev. Bil je človek dobrega in veselega srca, ki je nenehno in v vsem živel svoje geslo: »Da, Oče!«

Kot odgovorni za Slovence po svetu je veliko potoval. Pastir mora biti s svojimi ovci. Ko se je upokojil, je postal romar. Še ko je bil v bolnici v tej zadnji bolezni, je Radio Ognjišče še vedno napovedoval romanje v Lurd, njegov duhovni voditelj bo nadškof Uran.

V velikem tednu je nadškof spravil kovčke in se oprijel Jezusovega križa. Skupaj sta hodila zadnje korake proti vrhu Kalvarije, proti: »Dopolnje no je!« Jezusa smo na veliki petek zvečer položili v grob, nadškof Uran se mu je pridružil v jutru velike sobote, da bi bil skupaj z njim deležen vstajenja.

Želim se zahvaliti vsem, ki ste nadškofa Urana na poseben način spremljali v življenju. Veliko vas je bilo. Zlasti se zahvaljujem njegovim zdravnikom in osebju, ki se je zanj trudilo v zadnjih mesecih njegovega življenja. Ker ga zaradi epidemije nismo mogli obiskovati, ste bili vi edini, ki ste mu mogli izkazovati ljubezen, skrb in nežnost. Hvala vam za to.

Za vse, ki ga boste pogrešali, prosim Boga, naj vam obriše solze in okrepi vašo vero v večno življenje, saj nam je, kakor verujemo, s smrtjo že

pripravljeno večno bivališče v nebesih.

Dragi gospod nadškof Uran, eno od težjih let tvoje škofovske službe je bilo leto 2007, ko naša nadškofija ni imela nobenega škofijskega novomašnika.

Kot pastir te Cerkve si se globoko zavedal, da za delovanje potrebuje duhovnike. Prepričan sem in hkrati prosim, da se pridružiš bratom in sestram pri tej veliki prošnji vernega ljudstva za nove duhovne poklice.

Naj končam še s čisto osebnim doživetjem. V soboto zjutraj, bilo je jutro velike sobote, ko se je noč svitala v jutro, sem šel na sprehod po svoji običajni poti. Ko sem prišel do Karlovškega mostu, sem kot po navadi hotel zaviti na grad. Pa me je nekaj ustavilo in mi reklo, da moram do stavbe hospica. Moral sem obrniti, iti preko Karlovškega mostu in se po Hradeckega cesti napotiti k hiši Ljubhospica. Vedel sem, da ne bom mogel do tebe, a sem si dejal, da bom lahko pomolil zunaj ter tebi in vsem podelil blagoslov. Pozneje sem izvedel, da je bilo to v času, morda celo do minute točno, ko si se poslovil s tega sveta in zadnjič izgovoril: »Da, Oče!« Bogu hvala za tiste trenutke. In tebi hvala za vsa srečanja, ki smo jih bili deležni, vso skrbnost, ki si nam jo izkazoval, in vse pesmi, s katerimi si nas razveseljeval. Počivaj v miru, ki nam ga podarja vstali Jezus Kristus.

*msgr. Stanislav Zore OFM
ljubljski nadškof metropolit*

NAVODILA SLOVENSКИH ŠKOFOV ZA VZPOSTAVITEV JAVNEGA BOGOSLUŽJA V SLOVENSКИH CERKVAH V ČASU EPIDEMIJE COVID-19

Slovenski kristjani smo letos doživi-
veli veliko noč podobno kot apostoli
na velikonočno jutro: zaprti v svojem
domu in med svojimi bližnjimi. Go-
spod je vstal in je z nami na
vseh naših življenjskih poteh,
še posebej v preizkušnjah,
zato zaupamo, da je pred
nami svetla prihodnost žive
vere. Naša vera v vstalega Je-
zusa Kristusa je močnejša od
pregrad in telesnih meja. Že-
limo si, da se naša občestva
čim prej ponovno združijo ob
oltarni mizi, vendar ob tem ne
smemo pozabiti, da nevarnost
epidemije ni minila in da se
razmere lahko hitro zaostrijo.

Da bi preprečili širjenje epi-
demije COVID-19 in ohranili
zdravje vernikov ter slovenske-
ga prebivalstva, škofje ordina-
riji ob upoštevanju državnih
predpisov določajo naslednje:

1. Župniki in drugi duhovni-
ki **obhajajo svete maše z ver-
niki** pod naslednjimi pogoji:

- Udeležba je dovoljena samo zdra-
vim osebam, ki nimajo simptomov
okužbe dihal, ne kašljajo in nima-
jo povišane telesne temperature.

Starejšim, kroničnim bolnikom
in drugim zdravstveno ogrože-
nim osebam priporočamo, da še
naprej svete maše spremljajo po

Dobrodošli v naši cerkvi!

Božja hiša je kraj molitve. Da bo poskrbljeno za varnost vseh,
upoštevajte naslednja navodila:

televiziji, radiu ali spletu, saj je to
zaradi njihovega zdravstvenega
stanja najvarneje.

- V cerkvi mora vsak vernik nosi-

ti svojo zaščitno masko oz. temu primerno zaščito (šal, ruta ipd.).

- Pri vходу v cerkev si mora vernik razkužiti roke z ustreznim razkužilnim sredstvom.
- Verniki morajo v cerkvi in v klopeh ohranjati medsebojno varnostno razdaljo vsaj 1,5 metra, kar pomeni, da mora biti vsaj vsaka druga vrsta prazna. Te omejitve ne veljajo za družine oz. osebe, ki živijo v istem gospodinjstvu.
- V cerkvi ali drugem zaprtem prostoru je lahko naenkrat največ toliko oseb, kolikor jih prostor lahko sprejme ob upoštevanju varnostne razdalje 1,5 metra.
- Sodelovanje ministrantov, bralcev beril oz. drugih bogoslužnih sodelavcev je mogoče samo ob upoštevanju varnostne razdalje 1,5 metra. Izjema so le nujna opravila med sveto mašo (podaja bogoslužnih predmetov ipd.).
- V zakristiji, kjer se duhovnik in sodelavci pripravljajo na sveto mašo, se mora upoštevati razdalja 1,5 metra. Če je zakristija majhna in te razdalje ni možno spoštovati, se bogoslužni sodelavci pripravijo v cerkvi.
- Maske nosijo vsi sodelavci pri bogoslužju, razen duhovnika.
- Blagoslovljena voda ob vstopu v cerkev mora biti umaknjena.
- Dovoljeno je ljudsko petje. Na

koru so lahko organist in solist ali družina, ki živi v istem gospodinjstvu in poje cerkvene pesmi, ob upoštevanju ustrezne razdalje 1,5 metra. Sodelovanje pevskega zbora med sveto mašo ni dovoljeno zaradi bližine med pevci in možnosti okužbe.

- Pozdrav miru oz. rokovanje se opusti.
- Vernikom je dovoljeno deliti sveto obhajilo samo na roko brez izjeme. Preden se obhajajo, si verniki s prosto roko odmaknejo masko, takoj po zaužitju svete hostije pa si masko zopet namestijo čez obraz. Med verniki v vrsti mora biti vsaj 1,5 metra razdalje. Duhovnik oz. delavec obhajila mora imeti pri obhajanju masko.
- Ko verniki prihajajo v cerkev in odhajajo iz nje, naj upoštevajo medsebojno razdaljo 1,5 metra. Ob koncu svete maše naj se k vratom pomikajo najprej verniki, ki so bližje izhodu, ter se čim prej oddaljijo od vrat, da ostalim omogočijo nemoten prehod.

2. Pobiranje darov vernikov je med darovanjem.

3. Sveta maša na prostem je dovoljena ob upoštevanju državnih in občinskih zakonov ter pod prej navedenimi pogoji. Trenutno državni predpisi določajo, da so javni dogodki z več kot 5 osebami prepovedani. Če

bo prišlo do spremembe tega števila s strani civilne oblasti, lahko duhovniki darujejo svete maše na prostem z upoštevanjem omejitve števila navzočih vernikov. Zadrževanje v zaprtih prostorih ali na prostem pred sveto mašo ali po njej je podvrženo civilnim predpisom in ni dovoljeno.

4. Škofje ordinariji s tem odlokom do preklica dovoljujejo, da verniki dolžnost nedeljske svete maše izpolnijo tako, da se udeležijo svete maše enkrat v tednu na kateri koli dan. Bolniki in ostareli, ki ne morejo v cerkev, ter drugi zdravstveno ogroženi naj sveto mašo spremljajo po medijih, prejmejo duhovno obhajilo ter darujejo Bogu svoje molitve in trpljenje (prim. kan. 1248, § 2 ZCP).

5. **Spovedovanje** v spovednicah in spovednih kabinetih ni dovoljeno. Zakrament svete spovedi je dovoljeno obhajati na prostem, v cerkvah, kapelah in veroučnih prostorih, ki jih je treba redno prezračevati. V vsakem primeru je treba zagotoviti spovedno tajnost. Pri spovedi spovedanec in spovednik nosita zaščitno masko in ohranjata razdaljo 1,5 metra.

6. Posamično podeljevanje **zakramenta svetega krsta** je dovoljeno ob navzočnosti najožjih sorodnikov oz. največ 15 oseb, ki med seboj ohranjajo ustrezno in obredu primerno razdaljo ter nosijo zaščitne maske.

7. Po presoji duhovnika in po po-

svetu s starši ustrezno pripravljenih otrok je mogoče podeliti **zakrament prvega svetega obhajila** v skupinah z največ 5 prvoobhajanci ob nedeljah oz. delavnikih. Za druge otroke, ki še niso pripravljeni, se podeljevanje zakramenta prvega svetega obhajila preloži na jesenski čas.

8. Podeljevanje zakramenta **svetega zakona** je dovoljeno ob navzočnosti najožjih sorodnikov oz. največ 15 oseb, ki med seboj ohranjajo ustrezno razdaljo ter nosijo zaščitne maske.

9. Podeljevanje **bolniškega mazičenja** je dovoljeno ob upoštevanju, da sta duhovnik in bolnik ustrezno zaščiteni.

10. **Cerkveni pogrebi** so dovoljeni ob upoštevanju navodil državnih ustanov. Pogrebni obred se opravi v navzočnosti najožjih sorodnikov. Pogrebna sveta maša je lahko darovana ob upoštevanju določil o sveti maši. Med pogrebom je treba upoštevati medsebojno razdaljo 1,5 metra.

12. Do preklica po župnijah ni verouka in drugih oblik izobraževanja ter župnijskih srečanj (sestanki ŽPS in ŽGS, izobraževanja, duhovni seminarji, kulturna srečanja, razstave, koncerti, proslave itd.). Izobraževanje in srečanja lahko potekajo na daljavo po spletu. Kateheti naj prosijo starše, da manjkajočo snov predelajo skupaj s svojimi otroki.

12. Župnijske pisarne, cerkveni arhivi ter drugi cerkveni uradi so odprti za obiskovalce le po predhodnem dogovoru za nujne zadeve, ki jih ni mogoče urediti po telefonu ali spletu. V tem primeru je lahko v pisarni samo en obiskovalec, ki mora nositi zaščitno masko ter si mora ob vstopu razkužiti roke.

13. Škofje vabijo vse vernike, duhovnike, redovnice, redovnike ter katoliška laiška gibanja, da v zahtev-

nem času epidemije nadaljujejo molitev za zdravje in blagoslov našega naroda. V mesecu maju naj okrepijo pobožnosti v čast devici Mariji. Prav tako naj se slovenska katoliška občestva pridružijo molitvi papeža Frančiška in vsak dan zmolijo rožni venec za prenehanje epidemije.

Dodatne in natančnejše informacije in navodila so objavljene na spletni strani SŠK na povezavi: <https://katoliska-cerkev.si/covid19-meni-ssk>

KORONAVIRUS – ZASLUŽENA BOLEZEN?

MISLI/KORONAVIRUS

Človeštvo je dobilo točno takšno bolezen, kot si jo je zaslužio.

- Naravo smo nehali ceniti in zato smo dobili tako bolezen, da začutimo, kako je naše bivanje v njej dragoceno.
- Nehali smo delati za družino, zato nas je ta bolezen zaprla po domovih, da smo se ponovno naučili, kako funkcionirati kot družina.
- Nehali smo ceniti stare in bolne in zato nas je ta bolezen spomnila, kako ranljivi so.
- Nehali smo ceniti zdravnike in farmacevte, da smo ugotovili, kako nenadomestljivi so.
- Nehali smo spoštovati učitelje in zato je ta bolezen zaprla naše šole, da bi starši lahko poučevali sami in spet cenili delo pedagogov.
- Mislili smo, da lahko kupimo vse, da

smo lahko kjerkoli in s komerkoli si želimo in zato imamo tovrstno bolezen, da spoznamo, da nismo vse-mogočni.

- Prosti čas smo preživljali v nakupo-

valnih središčih, zato jih je bolezen zaprla, da se zavemo, da si sreče ne moremo kupiti.

- Veliko pozornosti smo posvetili svojemu videzu, zato nam je bolezen prekrila obraze, da smo spoznali, da naša lepota ni v obrazu, ampak v srcu.
- Mislili smo, da smo gospodarji tega

planeta, zato smo dobili to bolezen, da bi nas lahko nekaj tako majhne-ga, kar ni mogoče niti videti, pokorilo in nam vrnilo nekaj ponižnosti.

Ta bolezen nam je veliko vzela, hkrati pa nam daje priložnost, da se tako naučimo in razumemo, kaj je v življenju resnično pomembno.

/Michaela Rekl/

PISMO ZDRAVNIKA IZ LOMBARDIJE

Nikoli si v niti najtemnejših nočnih morah nisem predstavljal, da bi lahko videl in doživel, kaj takega, kar se v naši bolnišnici dogaja že tri tedne. Nočna mora teče kot reka, reka postaja večja in večja. Na začetku jih je prišlo nekaj, nato na desetine in nato na stotine in zdaj nismo več zdravniki, ampak smo postali razvrščevalci na tekočem traku, da se odločamo, kdo naj živi in koga naj pošljejo domov, da umre, čeprav so vsi ti ljudje vse življenje plačali italijanske davke. Do pred dvema tednoma smo bili kolegi in jaz ateisti. Bilo je normalno, saj smo zdravniki in smo se naučili, da znanost izključuje Božjo prisotnost. Vedno sem se smejal staršem, ki so hodili v cerkev.

Pred devetimi dnevi je k nam prišel 75-letni župnik. Bil je prijazen človek, imel je resne težave z dihanjem. S seboj je imel Sveto pismo in navduševalo nas je, kako predano ga je prebiral umirajočim in jih držal za roko. Ko smo imeli čas, smo ga poslušali – utrujeni,

preplašeni, psihično in fizično zbiti zdravniki. Priznati moramo, kot ljudje smo dosegli svoje meje, ne moremo storiti več. In vendar vse več ljudi umre vsak dan. Izčrpani smo. Dva kolega sta umrla, drugi pa so se okužili.

Spoznali smo, da tam, kjer se konča to, kar zmora človek, potrebujemo Boga. Začeli smo prositi za pomoč. Ko imamo nekaj prostih minut, molimo. Med seboj se pogovarjamo in ne moremo verjeti, da nekoč goreči ateisti zdaj vsak dan iščemo svoj mir in prosimo Gospoda, naj nam pomaga, da vzdržimo in preživimo, da bi lahko še skrbeli za bolne.

Včeraj je 75-letni župnik umrl. Vse do danes mu je uspevalo med nas prinašati MIR. Kljub 120 mrtvimi v treh tednih, kljub naši popolni izčrpanosti in zbitosti, kljub svojemu težkemu stanju in naši nemoči. Prinašal nam je MIR, za katerega nismo več upali, da bi ga kdaj našli.

Pastir je šel k Gospodu in kmalu mu

bomo sledili tudi mi, če se bo tako nadaljevalo.

Že šest dni nisem bil doma, ne vem, kdaj sem zadnjič jedel. Zavedam se svoje nekoristnosti na tej zemlji. A

tudi svoj zadnji dih podarjam, da bi lahko pomagal.

*Julijan Urban,
38 letni zdravnik iz Lombardije*

BOGOSLOVCIV GOSTEH

V nedeljo 23. februarja smo imeli v cerkvi Sv. Marjete na Golem v gosteh bogoslovce Matjaža, Blaža in Mela. Sveto mašo je ob somaševanju župnika Janeza Avsenika daroval njihov spiritual, mag. Gregor Celestina.

Ob zaključku svete maše so bili vsi skupaj s strani župnika izzvani še z vprašanji glede odločitve o sprejemu božjega klica v teh spremenljivih časih. Njihovi odgovori so bili zelo trdni

in neomajni. Po sveti maši so si z zanimanjem še ogledali notranjost naše cerkve, zunaj pa z župljani iskreno in sproščeno izmenjali kar nekaj besed. Župljani se vedno veselimo takšnih gostov, ki nas zagotovo duhovno bogatijo in upamo, da tudi tako ali drugače opogumljajo. Na koncu so se nam, kljub hladnemu vetru, zahvalili za topel sprejem ter se priporočili v molitev. *jš*

TOMAŽ PODOBNIK - DRUGI GOST V PRIPRAVI NA POSVETITEV ŽUPNIJE JEZUSOVEMU IN MARIJINEMU SRCU

V nedeljo 8. marca 2020, je v cerkvi Sv. Marjete na Golem, ob maševanju župnika Janeza Avsenika pridigal ter tudi spovedoval p. Tomaž Podobnik, ki je pastoralni delavec v skupnosti pri Svetem Jožefu v Ljubljani.

Kakšno naključje smo doživeli, bi lahko rekli župljani, ki je presenetilo tudi patra, ko je stopil pred ambon in začel s pridigo. Zgodila se je podoba iz opisa stavka evangelija prejšnje nedelje *»Njegov obraz je zasijal kot sonce in njegova oblačila so postala kot luč«*. Sonce je namreč prav v tistem trenutku skozi okno posijalo nanj. Lahko bi rekli, smo na gori, kjer posije sonce.

Pater nas je obsežno nagovoril v pripravi na posvetitev župnije Jezusovemu in Marijinemu srcu.

Poudaril je, da je srce Jezusovo središče vsega, ter da je Marija Jezusa vedno spremljala s srcem, čeprav ni bila z njim. Pri sv. maši smo zato, da dopustimo Jezusu vstopiti v naše srce. Jezus nas hoče objeti pri sv. maši in tudi pri spovedi. Naše srce ne

bo preživelo brez božje ljubezni, miru in moči. Na to, kaj nam Jezus govori pri sv. maši moramo biti pozorni, kaj-

ti če ga vprašamo, kaj nam sporoča, nam bo zagotovo povedal. Zato pri nesimo srca in jih pri sv. maši položimo na oltar. Jezus nas vzame s tem v daritev in nam pravi *»Hodi za mano«*. Gre za transfuzijo božje ljubezni iz Jezusovega v naše srce. To so božji čudeži, ko nam je v naši šibkosti podeljena moč. Zato: pustite se objeti, ker vas ima Jezus zelo rad. Ne tiščite srca v sebi, ker vas bo to uničilo (rane, problemi idr.). Namreč nihče ne bo obupal kdor bo z Jezusovim in Marijinim srcem. Jezus pravi *»Ne bojte se. Niste sami, jaz sem z vami«*.

ČIŠČENJE CERKVE IN BRANJE BERIL

Z vrtnitvijo obhajanja svetih maš z verniki se vračamo tudi k rednemu bogoslužju, pri katerem se veselimo sodelovanja bralcev. Ob tem pa tudi ne pozabimo, da moramo očistiti cerkev. Hvala vsem, ki skrbite za vse to. Veseli bomo, če se nam še kdo pridruži. Svojo pripravljenost nam sporočite.

SEZNAM BRALCEV BERIL NA GOLEM ZA NASLEDNJIH NEKAJ MESECEV:

Maj: Hana Klasinc Zupan in Florijan Zupan

Junij: Majda in Marjan Sušelj

Julij: Jožica Glavan in Amadej Bergles

Avgust: Nika Lenarčič Marn in Roman Povše

September: Hana Klasinc Zupan in Florijan Zupan

ČIŠČENJE CERKVE NA GOLEM

10.05.	Klasinc Zupan Hana	Bergles Ester
17.05.	Klasinc Zupan Hana	Bergles Ester
24.05.	Mavec Andreja	Mavec Martina
31.05.	Mavec Andreja	Mavec Martina
07.06.	Šivec Kristina	Šivec Vida
14.06.	Šivec Kristina	Šivec Vida
21.06.	Ciber Nataša	Podlipec Vesna
28.06.	Ciber Nataša	Podlipec Vesna
05.07.	Kralj Tanja	Virant Alenka
12.07.	Kralj Tanja	Virant Alenka
19.07.	Jakič Iva	Jakič Nataša
26.07.	Jakič Iva	Jakič Nataša
02.08.	Lavrič Rozi	Lavrič Karmen
09.08.	Lavrič Rozi	Lavrič Karmen
16.08.	Virant Rozi	Jamnik Anica
23.08.	Virant Rozi	Jamnik Anica
30.08.	Šrol Tatjana	Lenič Marija
06.09.	Šrol Tatjana	Lenič Marija
13.09.	Dolščak Mihaela	Lenič Silva
20.09.	Dolščak Mihaela	Lenič Silva
27.09.	Mavec Renata	Jamnik Sabina
04.10.	Mavec Renata	Jamnik Sabina
11.10.	Glavan Joži	Škarja Marjeta
18.10.	Glavan Joži	Škarja Marjeta

BRALCI NA IGU - ob 8,00:

Bernarda in Robi Selan	10.05.	21.06.	2.08.	6.09.
Nataša in Boštjan Šteblaj	17.05.	28.06.	9.08.	13.09.
Mateja Jere Grmek in Marjana Jamnik	24.05.	5.07.	15.08.	20.09.
Rok in Zinka Štefancič	31.05.	12.07.	16.08.	27.09.
Franc Orhini in Veronika Čuden	7.06.	19.07.	23.08.	4.10.
Helena Bevc in Blaž Jamnik	14.06.	26.07.	30.08.	11.10.

BRALCI NA IGU - ob 10,00:

Zala Merzel in Jernej Topolovec	10.05.	19.07.	20.09.
Irena Uršič in Vlasta Merzel	17.05.	26.07.	27.09.
Anka Virant Dornik in Jure Podržaj	24.05.	2.08.	4.10.
Sonja Dolinšek in Leon Brković	31.05.	9.08.	11.10.
Marija Poljanec in Bojan Bučar	7.06.	15.08.	18.10.
Andreja in Roman Zdravje	14.06.	16.08.	25.10.
Maja Smole in Jerca Žučko	21.06.	23.08.	11.10.
Ana in Jakob Merzel	28.06.	30.08.	1.11.
Barbara in Tadej Jamnik	5.07.	6.9.	8.11.
Marija Pangerc in Marinka Završnik	12.07.	13.09.	15.11.

BRALCI NA PIJAVI GORICI:

Veronika Globokar in Damjana Urbar	10.05.	14.06.	19.07.	16.08.
Anže Globokar in Olga Urbar	17.05.	21.06.	26.07.	23.08.
Katarina Hočevnar in Jelka Janež Tavčar	24.05.	28.06.	2.08.	30.08.
Andreja Lunar in Katarina Stojanovič	31.05.	5.07.	9.08.	6.09.
Damjana Urbar in Tomaž Šerjak	7.06.	12.07.	15.08.	13.09.

ČIŠČENJE ŽUPNIJSKE CERKVE NA IGU

4. SKUPINA	10.05.	28.06.	15.08.
5. SKUPINA (Podržajevi)	17.05.	5.07.	23.08.
6. SKUPINA	24.05.	12.07.	30.08.
7. SKUPINA (Iška Loka)	31.05.	19.07.	6.09.
8. SKUPINA (Staje)	7.06.	26.07.	13.09.
1. SKUPINA (Matena)	14.06.	2.08.	20.09.
2. SKUPINA	21.06.	9.08.	27.09.

ŽUPNIJAV ZADNJEM MESECU

Poslovali smo se od Justine Janežič, rojene Leskovec, rojene 6.10.1928 v Mateni, ki je živela v Stajah. Namesto cvetja ste darovali za svete maše, v dober namen: sin Ciril z družino, vnuk Sašo, vnuk Martin z Ano, družina Kovačič iz Staj, Janežičevi iz lške, Martin Leskovec z družino, Silva Grum, čistilke in krasilke iz Staj, Završnikovi iz Staj, Bernardka in Robi Selan iz Staj, družina Bučar in Milena Pečjak iz Staj, Sivčevi in Podržajevi iz Staj, sosedovi družini Janeza in Mirota Kastelic iz Staj, Pavličevi iz lške vasi, Križmanovi iz Staj, Kovačevi iz Staj, Kraševčevi iz Tomišlja, Štrukljevi iz Staj, sestra Pepca z družino, Joži Medič iz Tržiča.

Poslovali smo se od Antona Zalarja, rojenega 25.1.1952, ki je bival v Kotu 3. Ob pogrebu so darovali za svete maše: nečakinja Barbara z Mitjo, nečakinja Polona z družino, nečakinja Mateja z družino, Anton Balant z družino in Strletovi z lga.

Poslovali smo se tudi od Janeza Grabrijana, rojenega 29.8.1939, ki je nazadnje bival na lgu na Gasilski ulici 5. Ob pogrebu so namesto cvetja na grob darovali za svete maše in dar za cerkev: družina Gržinič iz Bresta in družina Gregorin iz lhana.

Na lgu smo se poslovali tudi od Draga Mrvarja, rojenega 12.11.1937,

ki je bival v Ljubljani v Šiški. Njegovi sorodniki so naši župljani na Pijavi Gorici in imajo grob na Igu. Zato so očeta pokopali pri nas.

Na Golem smo se poslovili od Angele Rebov, rojene Kavčič, rojene 31.5.1933, ki je nazadnje bivala v Škri-lju 23. Ob pogrebu so za sveto mašo in v dober namen darovali domači in vnuk Toni z družino.

V marčevskem glasilu Naša župni-

ja je prišlo do neljube napake. Med darovalci za pokojnim Francem Uršičem je bila pomotoma izpuščena njegova žena Ana Uršič. Gospa Ana Uršič je darovala za Gregorjanske maše in še več svetih maš za svojega moža. Bog ji povrni! Za napako se iskreno opravičujemo!»

Hvala vsem darovalcem. Naj dobra dela ob pogrebu in darovi pomagajo dušam naših dragih. Radi se jih spominjajmo v molitvah. Gospod naj jim nakloni večni pokoj.

DOGODKI PRED NAMI

Pred nami ni nobenih dogodkov, ki bi jih lahko organizirali v večjem številu. Zato najprej odpade prvo sveto obhajilo, ki bi moralo biti že

v nedeljo, 17. maja. Veseli smo, da imamo sedaj lahko sveto mašo pod posebnimi pogoji. Mašo in šmarnice lahko spremljate preko televizije,

vsako nedeljo ob 10h na 2. programu TV Slovenija ali preko radia Ognjišče. Šmarnice in sveto mašo pa lahko spremljate tudi preko naše spletne strani iz cerkve na lgu: <http://zupnija-ig.rkc.si/>

Za prenos iz naše cerkve se moramo posebej zahvaliti gospodu Tadeju Jamniku, ki je oskrbel vso tehniko za prenos in še naprej omogoča tehnično podporo. Ta možnost bo gotovo vse do konca maja.

Omogočil pa je tudi prenos molitev s Kureščka. Sestri Lidija in Sandra vsak dan, razen ob ponedeljskih, ko moli za ozdravitev koronavirusa nad-

škof Stanislav Zore, molita za zdravje pri Kraljici miru. Molitev lahko spremljate na internetnem Facebook profilu z imenom Svetišče kraljice miru Kurešček: https://www.facebook.com/KraljicaMiru/?epa=SEARCH_BOX

Tako ste lahko vsak dan na Kureščku in molite pri kraljici miru. Hvala, ker molite z nami.

Posebnih uradnih ur v času epidemije v pisarni ni. Vabljeni, da se pred prihodom v župnišče najavite po telefonu.

Jezus, ostani doma,
ne hodi ven, zdaj je vse drugače.
Cerkve so zaprte, ljudi ni na ulicah,
»ostanidoma.
Ostani doma, Jezus, v naši hiši, v mojem srcu,
da bom tudi jaz s Teboj ostal/a doma.
Jezus, #ostanidoma v mnogih stanovanjih,
daj ljudem poguma, #ostanidoma
z njimi ostani, da bodo oni s Teboj.
Jezus, ostani doma v naši zaprti cerkvi,
vedno zvesta in blaga Tišina Ti bo družica,
#ostanidoma.
Jezus, ostani v mojem srcu
In jaz bom ostal/a doma.

p. Franc Kejžar

KORONA GA KRONA ZELO

(Velikonočni črkostih slovensko)

Obup se razširja po spletu
Resnično, novice nas žro
Ostajamo zbegani v svetu.

Nikar se starina ne boj,
A tudi mladina zaupaj.
Gospod je življenja s teboj
Alelujo veselo zaukaj.

Zakaj se korone bojiš?
Lahko da nevarnost ti žuga:
Obenem pa grešno živiš –
Ko da sta s hudičem si druga.

Razvijajmo slogo, pomoč
Ogibajmo greha se, mraka
Naj sveti Velika nam noč,
A krona nebeška nas čaka!

Janez Jalen

»Poglej prebodene roke,
poglej prebodeno Srce;
Ljubezen, ki ne omaguje,
Ljubezen, ki te osrečuje,
se darovala je za te.«

Cvetana Prijol

Župnija sv. Martina, Ig in Župnija sv. Marjete, Golo
Troštova 12, 1292 Ig, telefon 01/420 2550
zupnija.ig@rkc.si zupnija.golo@rkc.si
zupnija-ig.rkc.si zupnija-golo.rkc.si

